

ХАФЕЗ

О, БОЖЕ, ТИ МИ ДАДЕ РОЗА...

Превод от персийски (фарси): Йордан Милев, 1969

chitanka.info

О, боже, ти ми даде роза,
но ще я върна аз назад —
затуй, че виждам как ме гледат
безбройните цветя със яд.
Макар че моята любима
от обичта ми е далеч,
да са далеч от нея, нека,
тъга и мъка, дъжд и град.

Когато ти над нея минеш
със трепет, пролетен ветрею,
надявам се, ще ѝ прошепнеш,
че чакам лунния ѝ свят,
за да му служа вечно; грубо
косите ѝ да не смутиш,
че те са мигли на сърцето,
че те са пълни с аромат.

Душата ми — кажи ѝ нежно —
да бъде твоя се закле
и нека в твоите къдрици
да проживее като в ад.
В градината, където пият
за здраве устните-рубин,
презрян е този, който търси
не тях, не пролетния цвят.

Когато слизаш в механата,
ти за печалба не мисли:
тоз, който знае що е обич —
не иска да е по-богат.
С пета да ни сломят или пък —
целувка да ни разрешат,
само за нищите душици
е този смисъл непознат.

*Познали истината, браво
за стиховете на Хафез.
За светлия му дух и мисли
навред ще му благодарят!*

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.